

พลังแห่งบุญฤทธิ์

ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

กัลยาณธรรม

ชมรมกัลยาณธรรม

หนังสือดีอันดับที่ ๙๗

พลังแห่งบุญฤทธิ์ : ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรรณุไร

จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชาโดย

ชมรมกัลยาณธรรม ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง
จ.สมุทรปราการ โทร. ๐๒-๗๐๒๙๖๒๔

หรือ ชมรมกัลยาณธรรม ๘๙/๖-๗ ซอยศึกษาวิทยา ถ.สาทรเหนือ
สี่ลม บางรัก กทม. โทร. ๐๒-๖๓๕๓๙๙๘

รูปเล่ม-จัดพิมพ์ : ก้อนเมฆแอนดักันย์กรุป โทร. ๐๘๙๑๐๓๓๖๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๕,๕๐๐ เล่ม (พฤศจิกายน ๒๕๕๒)

สัพพทานัง อัมมทานัง ชินาคี
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

คำนำ

บุญมีพลังอำนาจบันดาลสิ่งดีงามต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นกับบุคคลผู้มีบุญ บุคคลจะมีบุญได้ต้องประพฤติคุณธรรมที่เรียกว่า บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อยู่เสมอ คุณธรรมที่ประพฤติแล้วเป็นบุญเหล่านี้ มีตั้งแต่บุญที่มีพลังอำนาจผลักดันจิตวิญญาณของบุคคลผู้มีบุญ ให้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในสุคติ กามภพ เช่น มนุษย์และเทวดา บุญยังมีพลังอำนาจผลักดันจิตวิญญาณของบุคคลผู้มีบุญให้ไปเกิดเป็นรูปพรหม เป็น อรูปพรหม หรือผลักดันจิตวิญญาณให้พ้นไปจากวัฏสงสาร ไม่ต้องกลับมาเวียนตาย-เวียนเกิด ให้จิตต้องเป็นทาสของความทุกข์ใด ๆ ได้อีกต่อไป

ข้าพเจ้า อ่างเอาอานิสงส์ของการให้ธรรมเป็นทาน จึงเป็นบุญฤทธิ์ผลักดัน จิตวิญญาณของผู้ร่วมกระบวนกุศลกรรมทุกท่าน ที่ทำให้นั่งสื่อเรื่องพลังบุญฤทธิ์ สำเร็จเป็นรูปเล่มจึงมีความเห็นถูก มีดวงตาเห็นธรรม และนำพาชีวิตพ้นไปจากความทุกข์ทั้งปวงได้ในอนาคตอันใกล้ จึงทุกท่านทุกคนเทอญ

สนอง วรรณุไร

คำว่า **“บุญ”** หมายถึงความดี ความสุข กุศล ฯลฯ

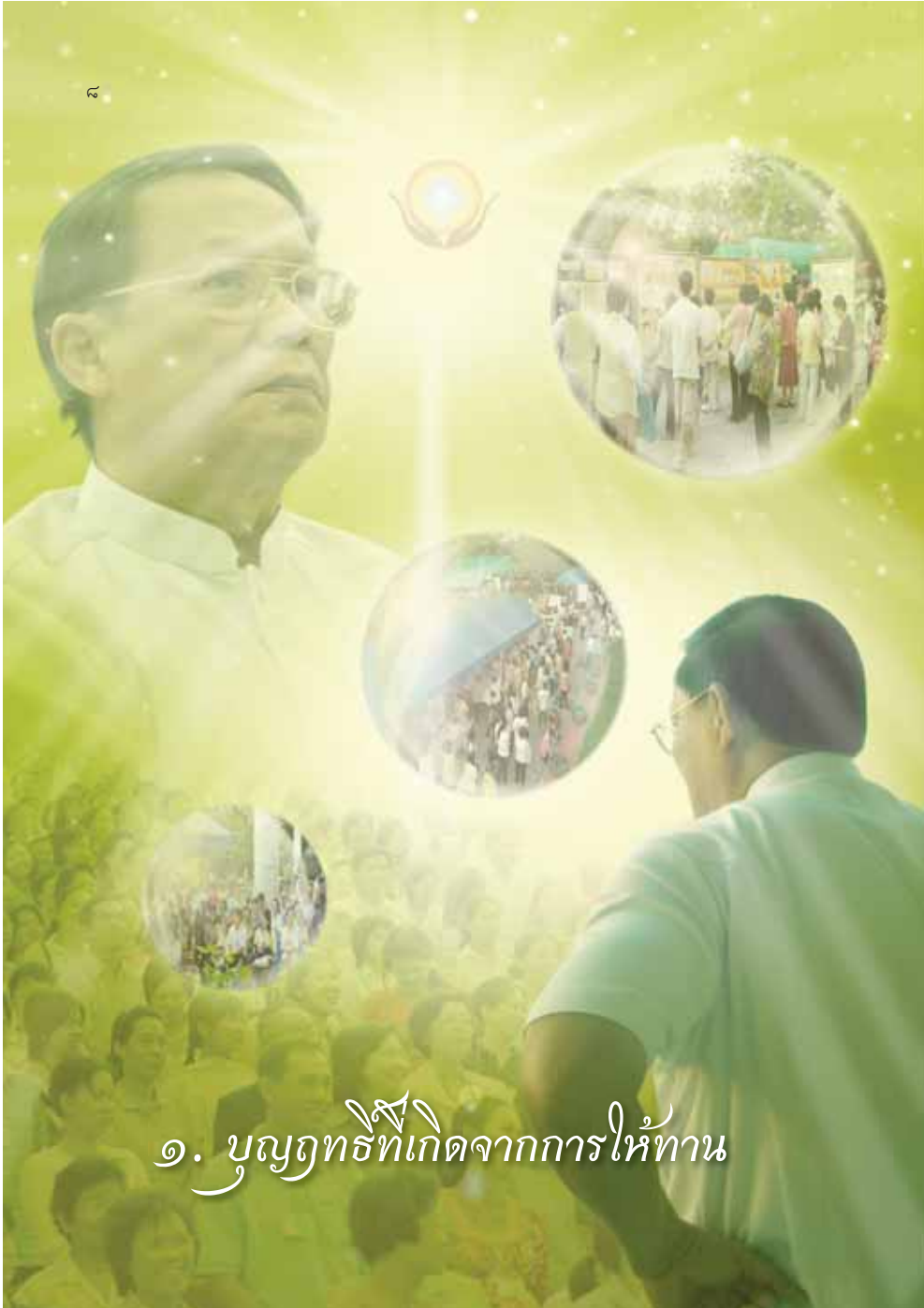
คำว่า **“ฤทธิ์”** หมายถึง อำนาจ เดช อำนาจ ศักดิ์สิทธิ์ ความเจริญ ความสำเร็จ ฯลฯ

ฉะนั้นคำว่า **“บุญฤทธิ์”** ในที่นี้หมายถึงอำนาจของบุญ หรืออำนาจที่เกิดจากบุญ หรือความสำเร็จอันเนื่องมาจากบุญ

บุญเกิดขึ้นได้อย่างไร? ในทางพุทธศาสนา บุญเกิดขึ้นได้จากการประพฤติ **บุญกิริยาวัตถุ ๑๐** อย่าง ได้แก่ ทาน ศีล ภาวนา ประพฤติอ่อนน้อม ขวนขวาย รับผิดชอบต่อสังคม อนุเคราะห์ผู้อื่น ยินดี (อนุโมทนา) ในความดีของผู้อื่น ฟังธรรม เทศน์ธรรม และทำความเห็นให้ถูกต้อง

ผู้ใดประพฤติคุณธรรมดังกล่าวเพียงอย่างเดียวหนึ่ง หรือประพฤติหลายอย่างพร้อมกัน ผลที่เกิดจากการประพฤติแล้วคือบุญ ซึ่งจะถูเก็บสะสมไว้ในจิตวิญญาณของผู้ประพฤติ ผู้มีบุญย่อมมีพลังอำนาจของบุญ บันดาลให้เกิดสิ่งดีงามต่าง ๆ ให้กับชีวิตได้ ผู้มีพลังของบุญบันดาลเรียกว่า **“มีบุญฤทธิ์”**

๑. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการให้ทาน

ขึ้นอยู่กับชนิดของทานที่ให้ เช่น ให้วัตถุเป็นทาน ย่อมทำให้มีโภคะมาก ให้อภัยเป็นทาน ย่อมทำให้มีเมตตา ให้ปัญญาเป็นทาน ย่อมทำให้เป็นผู้มีปัญญา มาก ตัวอย่างเช่น

๑.๑ ขุชชุตตรา สาวใช้ของพระนางสามาวดี ผู้เป็นมเหสีของพระเจ้าอุเทน ขุชชุตตราเป็นผู้มีปัญญา มาก สามารถเข้าใจธรรมที่พระพุทธะแสดงได้ง่ายและ ยังสามารถจำธรรมได้มาก จึงได้นำเอาธรรมที่ตนเอง ได้ยินได้ฟังไปถ่ายทอดให้พระนางสามาวดี และบริวาร อยู่เสมอ เหตุที่เป็นเช่นนี้ได้เพราะอดีตของนางขุชชุต ตรา เคยถวายกำไลที่ทำด้วยงาช้างแปดวงแก่พระปัจเจก พุทธเจ้าแปดองค์ เพื่อใช้เป็นวัตถุรองก้นบาตร มิให้ ความร้อนแผ่เข้ามาถึงมือ ด้วยความร้อนอันเกิดจาก ข้ำวมธุปายาสที่ชาวบ้านนำมาใส่ลงในบาตร

๑.๒ ภัททาเทพนารี ผู้เป็นบาทบริจาริกาของ พระอินทร์ ผู้เป็นใหญ่อยู่ในสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อดีต นางเคยเกิดเป็นลูกสาวของคหบดี เมื่อเป็นสาวแล้วได้ แต่งงานกับหนุ่มลูกเศรษฐีต่างตระกูล เมื่อไปอยู่ร่วม

เป็นครอบครัวแล้ว ภัททาได้จัดเตรียมอาหารสำหรับใส่บาตรแก่ภิกษุสงฆ์อยู่เนื่องนิตย์ แต่หาได้มีบุตรสืบสกุลไม่ ภัททาได้บอกสามีให้ไปขออน้องสาวที่ชื่อว่า สุภัททา จากพ่อแม่ให้มาเป็นภรรยา น้อย จะได้มีลูกสืบสกุลได้ สามีได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของภรรยา เมื่อสุภัททาได้มาอยู่ร่วมเป็นครอบครัวแล้ว ภัททาผู้เป็นพี่สาวจึงได้มอบหน้าที่จัดเตรียมอาหารสำหรับใส่บาตรพระสงฆ์ให้กับน้องสาว สุภัททาผู้น้องสาวมีความศรัทธามากในการบำเพ็ญทาน จึงให้บริวารไปนิมนต์พระเวทชะผู้เป็นอรหันต์ มาฉันภัตตาหารที่บ้านของตน พระเวทชะประสงค์จะให้ผู้ใส่บาตรมีบุญมากยิ่งขึ้น จึงได้พาพระสงฆ์อีกเจ็ดรูปซึ่งต่างล้วนเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด ไปฉัน

ภัตตาหารด้วย ผลปรากฏว่าเมื่อนางทั้งสองได้ตายไปแล้ว สุภัททาได้ไปเกิดเป็นเทพนารีอยู่ในสวรรค์ชั้นนิมมานนรดี มีรัศมีรุ่งเรืองยิ่งกว่าพี่สาวที่ชื่อ ภัททา ซึ่งตายแล้วไปเกิดเป็นบาทบริจาริกาของพระอินทร์ อยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

๑.๓ ในสวรรค์ชั้นที่

ห้า (นิมมานนรดี) ยังมีเทพนารีอยู่อีกองค์หนึ่ง ซึ่งอดีตเคยเป็นหญิงชรายากจน ได้นำน้ำฝักทองถวายพระมหากัสสปะ ที่ออกจากนิโรธสมาบัติในวันที่เจ็ดเป็นคนแรก เมื่อตายแล้วนางได้มาเกิดเป็นเทพนารีอยู่ในสวรรค์ชั้นเดียวกับสุภัททา ทั้งนี้เนื่องมาจากพลังอำนาจของบุญผลัดกันให้ได้รับผลเช่นนั้น

๑.๔ พระอนุรุธเถระ
 ผู้มีความชำนาญในด้าน
 ทิพพจักขุ ได้เข้าตามตาม
 คู่มือการเสด็จดับขันธ
 ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า
 และได้ถ่ายทอด ความ
 รู้สู่พระอานนท์ผู้เป็นพุทธ
 อภิภูฐาน ความรู้จึงได้ถูก
 ถ่ายทอดมาสู่พุทธศาสนิกชน
 ได้ทราบจนทุกวันนี้ ก็ด้วย
 เหตุแห่งการมีตาทิพย์ของ
 พระอนุรุธเถระนั่นเอง
 หากนับย้อนหลังจากนี้ไป
 ประมาณหนึ่งแสนกัป ในครั้ง
 พุทธกาลของพระปทุมุตตระ
 พระพุทธเจ้า ในครั้งนั้น พระ
 อนุรุธะได้ถวายประทีปบูชา
 องค์พระเจดีย์ทองคำที่บรรจุพระบรม
 สารีริกธาตุของพระปทุมุตตระพุทธ
 เจ้า ด้วยเหตุแห่งการให้แสงสว่าง

เป็นทาน พลังอำนาจของบุญ
 จึงบันดาลให้พระอนุรุธเถระ
 มีทิพพจักขุญาณ สามารถใช้
 ติดตามคู่มือานิพพานของพระ
 สมณโคดมได้

**๑.๕ การมีดวงตา
 เห็นในสิ่งอันเป็นทิพย์** หรือ
 เกิดเป็นความสว่างเห็นได้
 ชัดเจน เป็นอำนาจของบุญ
 บันดาลที่เนื่องมาจากการให้
 แสงสว่างเป็นทาน ดังตัวอย่าง
 ที่ได้เกิดขึ้นกับภิกษุณีที่ชื่อ
 ว่า**พระปัญจทีปิกา** ในครั้ง
 พุทธกาลในขณะยังเป็นเด็ก
 หญิง นางได้บวชเป็นสาม
 เณรี ประพฤติธรรม และ
 บรรลุอรหัตตผลเมื่อมีอายุ
 ได้เพียงเจ็ดขวบ ต่อมา
 จึงได้บวชเป็นภิกษุณีอยู่ใน

พุทธศาสนา อดีตของนางเคย
 ถวายโคมไฟห้ำดวงบูชาต้น
 สลพี*ที่พระปฐมุตตรพุทธเจ้า
 ประทับนั่งตรัสรู้ เหตุที่กระทำ
 แล้วนั้น ส่งผลให้นางได้ไป
 เกิดเป็นนางฟ้าอยู่ในสวรรค์
 ชั้นดาวดึงส์ มีดวงไฟห้ำดวง
 สว่างอยู่รอบวิมาน พร้อม
 กับ มีดวงตาอันเป็นทิพย์
 หลังจากนั้นได้ลงมาเกิด
 ในตระกูลที่ร่ำรวยอยู่ในภพ
 มนุษย์ ในเรือนที่นางได้ลงมา
 เกิดนั้น มีดวงไฟส่องสว่างอยู่
 หลายดวง เมื่อมีอายุได้เจ็ด
 ขวบ นางมีความศรัทธาอย่าง
 มากในธรรมของพระพุทธรเจ้า
 จึงได้ออกบวชเป็นสามเณรี ประพฤติ
 ธรรมจนบรรลุเป็นสามเณรีอรหันต์ดัง
 ได้กล่าวไว้แต่แรก ต่อมาจึงได้บวช

*หนังสือภิกษุณี : พุทธสาวิกาครั้งพุทธกาล โดย บรรจง บรรณรุจิ
 แต่ในพระไตรปิฎกจะบุนั่งอยู่โคนต้นโพธิ์

เป็นภิกษุณี ไม่ว่าจะภิกษุณี
 ปัญจทีปิกาจะโคจรไปในที่
 แห่งใด ย่อมมีความสว่างจาก
 ดวงไฟห้ำดวงติดตามให้ผลอยู่
 เสมอ นี่คือนบุญฤทธิ์ที่เกิดจาก
 การให้แสงสว่างเป็นทาน

**๑.๖ สุดท้ายขอยก
 ตัวอย่าง ของพระสิวลี
 ผู้มีลาภสักการะมาก** ใน
 ครั้งอดีตได้เกิดเป็นชาวบ้าน
 ยากจน ดำรงชีวิตด้วยการ
 หาของป่ามาขายในตลาด
 ปรากฏว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง ชาว
 เมืองพินธุมีดี, พร้อมใจกันจัด
 งานบุญถวายพระวิปัสสี
 พุทธเจ้าและสาวก แต่
 ปรากฏว่าหาน้ำผึ้งและ
 เนยแข็งที่จะใช้เป็นส่วน

ประกอบของอาหารไม่ได้ ชาวเมืองจึงช่วยกันเสาะแสวงหาในสิ่งที่ขาด จึงได้เข้าไปพบพ่อค้าชาวบ้านที่นำน้ำผึ้งมาขายจึงเหมาซื้อทั้งหมด ผู้ขายเอะใจจึงได้ถามผู้ซื้อว่า “จะเอาน้ำผึ้งไปทำอะไร”

เมื่อพ่อค้าน้ำผึ้งเข้าใจถึงสาเหตุที่แท้จริงแล้ว จึงตอบปฏิเสธไม่ขายน้ำผึ้งให้กับผู้ซื้อ แต่ได้นำเอาน้ำผึ้ง เมล็ดดีปี่ลี และเนยแข็ง เข้าโรงครัว ด้วยตัว

เองประสงค์จะทำบุญร่วมด้วย กาลเวลาได้ผ่านไปยาวนาน ผลแห่งการร่วมบุญเพื่อทำให้งานนั้นสมบูรณ์ จึงได้ผลักดันจิตวิญญาณให้ได้มาเกิดเป็นโอรสของพระนางสุปปวาสา ซึ่งเป็นตระกูลกษัตริย์อยู่ในโกถียวงศ์ เมื่อคลอดพันครรรภ์มารดาได้เจ็ดวัน จึงได้บวชเป็นสามเณร พร้อมทั้งมีลาภสักการะเกิดขึ้นอย่างมาก นี่เป็นบุญฤทธิ์อันเนื่องมาจากการนำน้ำผึ้ง เมล็ดดีปี่ลี และเนยแข็ง ร่วมประกอบเป็นอาหารเพื่อถวายเป็นสังฆทาน ที่ตนเองเคยทำไว้แต่ครั้งอดีต

๒. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการรักษาศีล

ผู้ใดรักษาศิลปะ ได้ ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย และสามารถเอาศิลปะลงคুমให้ถึงใจ ศิลปะที่มีลักษณะเช่นนี้เป็นศิลปะที่พระอริยเจ้าพอใจ เป็นศิลปะที่ทำให้ผู้ปฏิบัติสมถภาวนา มีจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ ตั้งแต่ระดับต้น (ขณิกสมาธิ) ไปจนถึงระดับสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิระดับฌานได้ ศิลปะจึงเป็นบุญฤทธิ์ที่ส่งผลให้จิตมีความสงบจากอารมณ์ปรุงแต่ง ส่งผลให้มีทรัพย์

ปลอดภัย ส่งผลให้โรคภัยไข้เจ็บหายได้ ส่งผลให้เกิดปัญญาสูงสุด ฯลฯ ผู้ใดประพฤติดนให้มีศิลปะ คุมใจได้เป็นปกติ เมื่อตายทั้งขันธ์ลาโลกไปแล้ว พลังอำนาจของศิลปะยังสามารถผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีกด้วย

๒.๑ ศิลปะเป็นบุญฤทธิ์ที่ทำให้มีทรัพย์ปลอดภัย

ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้มีโอกาสไปร่วมชบวนบุญทอดกฐินที่นำชบวนโดย คุณหญิงสุรีพันธ์ มีผู้ร่วมชบวนกฐินเป็นจำนวนมาก คณะกฐินได้เดินทางออกจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตบางกรวย ไปยังวัดต่างๆ ในเขตภาคอีสานเหนือ และไปจบลงที่วัดภูทอก จังหวัดสกลนคร ณ ศาลาของวัดภูทอกนั่นเอง คุณหญิงฯ ได้เล่าเรื่องที่เคยเกิดขึ้นที่ศาลาแห่งนั้นว่า มีอยู่ปีหนึ่งที่ท่านได้นำชบวนกฐินมาถึงที่นี่ เมื่อได้ทำพิธีทอดกฐินแล้วเสร็จ จึงได้นำคณะเดินทางกลับกรุงเทพฯ เมื่อถึงกรุงเทพฯ แล้ว ได้มีสุภาพสตรีท่านหนึ่งโทรศัพท์ไปหาคุณหญิงฯ

แล้วบอกว่าตัวเองได้ลืมนุญกระดาศศีล น้ำตาลบรรจุเงินเพื่อใช้ทำบุญไว้ที่โคนเสาชิงช้าของศาลาญทอก ที่พวกเรากำลังนั่งชุมนุมกันอยู่นี้ สุภาพสตรีท่านนั้นมีได้ติดใจเรื่องเงินที่ลืมหั้นไว้

เพียงแต่บอกให้ทราบเท่านั้นเอง ต่อมาในปีรุ่งขึ้น คุณหญิงฯ ได้จัดขบวนกุฐินขึ้นอีก สุภาพสตรีท่านนั้นก็ได้เข้าร่วมอยู่ในขบวนกุฐินด้วย เมื่อคณะนำผ้ากุฐินเดินทาง

ไปทอดยังวัดต่างๆ จนสุดท้ายได้โคจรมาถึงศาลาญทอกแห่งนี้ คุณหญิงฯ ได้ชี้ให้พวกเราดูต้นเสาชิงช้าที่สุภาพสตรีท่านนั้น ได้ลืมนุญกระดาศศีลน้ำตาลบรรจุเงินทำบุญ และวางไว้ตรงโคนเสาชิงช้าที่ท่านชี้และบอกว่า “*คุณกระดาศฯ ยังคงวางไว้ที่โคนเสาชิงช้า และเงินมิได้สูญหายไป แม้เวลาจะล่วงผ่านไปนานถึงหนึ่งปีก็ตาม*” นั่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า สุภาพสตรีท่านนั้นมีศีล &

โดยเฉพาะข้อสองบริสุทธิ์ จึงมีทรัพย์ปลอดภัย เรื่องที่บอกเล่าให้ฟังเป็นบุญฤทธิ์ของศีลที่ผู้มีปัญญาทางโลก แม้จะพัฒนามามากเพียงใด ก็มีอาจอธิบายให้เป็นเหตุเป็นผลได้ เว้นไว้แต่ว่า ผู้มีปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) เท่านั้น จึงจะสามารถรู้เห็นเข้าใจในเรื่องเช่นนี้ได้ นอกจากนี้ศีล & ยังมีพลังอำนาจผลักดันจิตวิญญาณของผู้ปฏิบัติธรรม (วิปัสสนาภาวนา) ให้เข้าถึงความเป็นโสดาบันบุคคล และสกิทาคามีบุคคลได้

ยังมีศีลที่ใช้สำหรับฝึกตน ให้มีพลังอำนาจมากยิ่งขึ้นไปอีก นั่นคือศีล & บางคนนิยมรักษาศีล & เป็นบางโอกาส เช่นรักษาศีล & ในวันพระ หรือรักษาศีล & เป็นประจำทุกวัน เช่น แม่ชี ศีล & มีวิธีประพฤติ

เหมือนกับศีล ๕ แต่ขยายศีล
ข้อสาม ที่ว่าเว้นประพฤตินิด
ในกาม (กาเมสุมิจจาจาร)
ออกเป็นอีกสี่ข้อได้แก่

- เว้นการร่วมประเวณี
- เว้นบริโภคอาหารใน
ยามวิกาล

- เว้นฟ้อนรำ ขับร้อง
บรรเลงดนตรี ดูการเล่น ทัด
ทรงดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ เครื่องประดับ
ตกแต่ง

- เว้นจากที่นอนอันสูงใหญ่

ผู้ที่ประพฤติศีล ๘ เองนิตย แล้วนำตัวเองเข้า
ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา บุญฤทธิ์ของศีล ๘ มีพลังผลัก
ดันบุคคล ให้เข้าถึงความเป็นอริยบุคคลชั้นอนาคามี
หรือชั้นอรหนต์ได้ หรือหากมิได้ปฏิบัติธรรม เมื่อบุคคล
ผู้มีศีล ๘ คุมใจได้ตายไป บุญฤทธิ์อันเกิดจากศีล ๘
ยังผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปเกิดเป็นสมาชิกของ
ชาวฟ้าชาวสวรรค์ได้ ดังจะเล่าให้ฟังว่า

๒.๒ ในครั้งที่พระ โพธิสัตว์ไปเสวยพระ ชาติเป็นพญาจัมเปยก นาคราช

เกิดความเบื่อหน่าย
ในการมีชีวิตเสพกามอยู่กับ
เหล่านางนาคในเมืองบาดาล
จึงได้หนีขึ้นมาประพฤติศีล ๘
อยู่ที่จอมปลวกใหญ่ในเมือง
มนุษย์ อยู่ได้ไม่นานได้ถูก
หมองูจับเอาไปเล่นกล แสดง
ให้ประชาชนดู เพื่อให้ได้เงิน
ไว้เลี้ยงชีวิต หมองูประพฤติ
เบียดเบียนทรมานให้แสดง
ตามที่ตนเองต้องการ พญา
จัมเปยกนาคราชปรารถนา
รักษาศีล ๘ อย่างเคร่งครัด
จึงไม่กัดหมองู อยู่ต่อมาหมองูมีความโลภเข้าครอบงำ
จิต ปรารถนาจะได้เงินค่าแสดงการเล่นกับงูให้มาก
ยิ่งขึ้น จึงได้นำงูใหญ่ไปแสดงต่อหน้าพระที่นั่งในท้อง

พระโรงให้พระราชินีทอดพระเนตร ในวาระนั้น นางนาคได้ติดตามหาสามีมาจนถึงเมืองมนุษย์ และได้เห็นสามีกำลังแสดงละครรำแม่พังกานให้พระราชินีทอดพระเนตร พระราชินีทอดพระเนตรเห็นนางนาคแปลงร่างเป็นเทพธิดามาตามหาพญานาคผู้เป็นสามี พระราชินีจึงได้รู้ความจริง และพญานาคได้แปลงร่างมาเป็นมาณพหนุ่ม จึงมีบัญชาให้หมอบลู่อองูใหญ่ให้เป็นอิสระ ต่อมาพญาจัมเปยกนาคราช ทิ้งขันธ์จากเมืองบาดาลไปแล้ว ได้ไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในสวรรค์ ที่เป็นเช่นนี้ได้ก็เนื่องมาจากบุญฤทธิ์ของศีล ๘ ผลักดันนั่นเอง

๒.๓ พระเจ้าอโศกมหาราช ผู้มีอุปการคุณอันยิ่งใหญ่ต่อชาวพุทธ พระองค์เลิกขยายอำนาจด้วยศัสตรา แล้วหันมาขยายอำนาจ ด้วยการเผยแผ่ธรรมะในพุทธศาสนาให้ขจรไกล ด้วยการส่งสมณทูตไปยังแคว้นต่างๆ ถึง ๙ สาย ซึ่งสามสายสุดท้ายนี้ ยังคงมีพุทธศาสนาดำรงอยู่จนถึงปัจจุบัน คือส่งสมณทูตสายที่เจ็ดไปยังแถบภูเขาหิมาลัย สมณทูตสายที่แปด ส่งไปยังสุวรรณภูมิ และสายที่เก้าส่งสมณทูตไปยังลังกา เป็น

ที่น่าสลดใจ พระเจ้าอโศกถูกอกุศลกรรมตามให้ผลก่อนสวรรคตได้ไปเกิดเป็นงูเหลือมอยู่ ณ ริมฝั่งแม่น้ำ และดำรงชีวิตอยู่ด้วยการจับปลา จับกบ เขียด กินเป็นอาหาร พระมเหสีผู้คือดีเป็นราชโอรส ได้บวชและปฏิบัติธรรมอยู่ในพุทธศาสนา จนบรรลุนิพพาน ผู้ทรงอภิเษกพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ได้เข้าฌานดูจนรู้ว่า พ่อไปเกิดเป็นงูใหญ่ กำลังวิดน้ำจับปลากินเป็นอาหารอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ พระมเหสีสงสารไม่อยากให้พ่อในร่างของงูใหญ่ตายแล้วต้องไปเกิดอยู่ในภพนรก จึงได้ไปพบพ่อด้วยฤทธิ์เพื่อเทศนาโปรดโยมพ่อให้กลับมาเห็นคุณค่า ด้วยการเว้นฆ่าสัตว์กินเป็นอาหาร งูเหลือมรับคำจะประพาศตวรรษศีล ๘ ในเมื่อไม่ได้กินสัตว์เป็นอาหาร งูใหญ่ได้ตายลง แล้วไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในสวรรค์ เรื่องที่บอกเล่ามานี้เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า ศีล ๘ มีบุญฤทธิ์นำพาจิตวิญญาณให้โคจรไปเกิดในภพสวรรค์ได้

๓. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการภาวนา

ดังได้กล่าวไว้แต่แรกแล้วว่า ผู้ที่ประพฤติตนให้มีศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นศีลที่พระอริยเจ้าพอใจ เป็นศีลที่มีบุญฤทธิ์นำจิตเข้าสู่ความตั้งมั่นเป็นสมาธิได้ จึงมีเรื่องที่จะบอกเล่าให้ฟังว่า

๓.๑ พระจุฬารัตน ผู้มีสติปัญญาที่บໍสามารถจดจำคาถาได้เลยแม้เพียงบทเดียว พระพุทธะได้เมตตาพระจุฬารัตน ด้วยการประทานผ้าขาวให้หนึ่งเอามือลูบ พร้อมกับให้บริกรรมคำว่า “อิโหระณํ ะๆ” ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งพระจุฬารัตนเห็นว่า ผ้าขาวที่ถูกมือลูบ ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีหมองคล้ำขึ้นเรื่อยๆ จึงได้พิจารณาเปรียบเทียบกับจิตที่ถูกกิเลสครอบงำ ย่อมมีความเศร้าหมองเช่นกัน พระจุฬารัตนจึงมีจิตสงบลงถึงขั้นบรรลุความทรงฌาน เมื่อนำจิตออกจากฌานแล้วใช้เป็นฐานเจริญวิปัสสนาภาวนา จนบรรลุอรหัตตผลได้ในที่สุด จากการเจริญจิตตภาวนาเช่นนี้ ทำให้เกิดพลังผลักดันจิตที่มีดทับ ให้กลับกลายเป็นจิตที่สว่างแจ้งด้วยปัญญาเห็นถูกตามความเป็นจริงแท้ หรือพูดให้เข้าใจ

ได้ในอีกทางหนึ่งว่า บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการเจริญจิตตภาวนา ทำให้หายใจได้

การบำเพ็ญจิตตภาวนาในครั้งปัจจุบัน มีเรื่องที่จะบอกเล่าให้ท่านผู้ฟังได้นำไปคิดพิจารณาแล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเองดังนี้

๓.๒ มีหญิงชราเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย

ได้ถูกพระลูกชายนำตัวไปพบกับหลวงปู่ดวงดี เพื่อขอความเมตตาให้หลวงปู่ฯ สอน

กรรมฐานให้ ทั้งนี้เพราะพระลูกชายมีประสบการณ์เคยพบพญายม จะมานำเอาชีวิตตนเองไปเกิดในนรก อันเนื่องจากเหตุที่ทำไว้ในวัยเด็กมีชีวิตอยู่กับท้องไร่ท้องนา เคยจับกุ้ง หอย ปู ปลา ฯลฯ มาทำเป็นอาหารบริโภค

พระสงฆ์ผู้เป็นลูกชายยังไม่ยอมไปเกิดเป็นสัตว์นรก ขออยู่เพื่อทำความดีให้มากกว่าก่อน จึงได้รู้ทันทีว่า เหตุที่แม่เป็นโรคมะเร็งนั้น เนื่องมาจากการประพฤติปาณาติบาต จึงอยากช่วยแม่หนีให้พ้นนรก ด้วยการนำแม่ไปหาหลวงปู่ดวงดี เพื่อสอนกรรมฐานให้ หลวงปู่ฯ ได้พิจารณาสังขารของหญิงชราแล้ว เห็นว่าแก่เกินที่จะปฏิบัติกรรมฐานได้เต็มที่ แต่ด้วยความเมตตาของหลวงปู่ฯ จึงได้สอนหญิงชรา ให้กำหนดดูลมหายใจ (อานาปานสติ) ครั้งใดที่หายใจเอาลมเข้าร่างกาย ให้กำหนดว่า “พุท” เมื่อหายใจปล่อยลมออกจากร่างกายให้

กำหนดว่า “โธ” ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นานหนึ่งเดือน เดือนถัดไปลมหายใจเข้าให้กำหนดว่า “ธัม” ลมหายใจออกให้กำหนดว่า “โม” ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นานหนึ่งเดือน เดือนที่สามลมหายใจเข้าให้กำหนดว่า “สัง” ลมหายใจออกให้กำหนดว่า “โฆ” ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นานหนึ่งเดือน เดือนที่สี่ เดือนที่ห้า เดือนที่หก และเดือนต่อๆ ไปวกกลับมากำหนด “พุทโธ” “ธัมโม” “สังโฆ” สลับกันดังนี้เรื่อยไป ให้กำหนดทุกครั้งที่นี่ก็ได้ ให้กำหนดทุกครั้งที่ว่างจากการทำงาน เมื่อหญิงชราได้รับการบอกกล่าววิธีปฏิบัติกรรมฐานจากหลวงปู่ฯ แล้ว พระลูกชายได้

นำโยมแม่กลับไปอยู่ที่วัดที่ตนเองเป็นเจ้าของอาวาส และให้หนุ่มสาวหมั้นขาวเพื่อปฏิบัติธรรม แล้วเข้าร่วมสวดมนต์กับพระภิกษุ ในโบสถ์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น หญิงชรา นำคำสอนของหลวงปู่ฯ ไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และปฏิบัติอยู่ได้นานถึงหกสิบเดือน ทั้งๆ ที่หมอในโรงพยาบาลของรัฐ บอกว่าจากสถิติ ผู้ป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้ายเช่นนี้ จะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินห้าเดือนต้องตาย

นี่เป็นเครื่องแสดงว่า การเจริญจิตตภาวนามีบุญฤทธิ สามารถยืดอายุการตายให้ยาวนานออกไปได้ และในวันที่หญิงชราทั้งชั้นร์ลาโลก

ได้ตายขณะสวดมนต์อยู่กับภิกษุ มีจิตจดจ่อ (สติ) อยู่กับการสวดมนต์ ตายแล้วจึงได้ไปเกิดเป็นชาวฟ้าอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งสามารถเห็นรกได้ยาวนานถึงหนึ่งชีวิตของนางฟ้า นี่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าบุญฤทธิ์ที่เกิดจากการปฏิบัติจิตตภาวนา ยังสามารถเห็นรกได้ชั่วคราวยีกด้วย

๓.๓ การเจริญจิตตภาวนา สามารถบำบัดรักษาการเจ็บป่วยได้ ดังจะได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องของหลวงปู่องค์หนึ่ง ซึ่งมีสถานที่พำนักอาศัยอยู่ติดกับมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับหลวงปู่ ในระหว่างการสนทนาธรรมนั้น มีอยู่เรื่องหนึ่ง ผู้บรรยายได้เรียนถามท่านว่า

ผู้บรรยาย : หลวงปู่เป็นพระป่า พระถ้า ไม่ยอมเข้าเมือง หลวงปู่เคยเป็นไข้ป่า (มาลาเรีย) ไหมครับ

หลวงปู่ : เคยเป็นมาสามถึงสี่ครั้งแล้ว

ผู้บรรยาย : หลวงปู่ฉันยาอะไร จึงได้ทำให้หายป่วยจากไข้ป่า

หลวงปู่ : ฉันธรรมโอสถ

ผู้บรรยาย : ผมฟังแล้วยังไม่เข้าใจ ขอความเมตตาหลวงปู่ช่วยอธิบายคำว่า “ธรรมโอสถ” ด้วยครับ

หลวงปู่ : เมื่ออาการไข้กำเริบขึ้น หลวงปู่ได้เข้านิโรธสมาบัติสามวัน พอวันที่สี่ออกจากนิโรธสมาบัติ อาการของไข้หายไปเป็นปลิดทิ้ง และไม่มีอาการอ่อนเพลียหลงเหลือให้ปรากฏอีกเลย

จากการที่ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ ศึกษาทางด้านที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิต และได้มีโอกาสไปพัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) จึงได้เข้าใจถึงเหตุผลอย่างถ่องแท้ ในการหายจากการเป็นไข้ของหลวงปู่ ซึ่งเป็นเหตุผลที่นักวิทยาศาสตร์ ผู้มิได้มีประสบการณ์ในด้านการพัฒนาจิตให้เข้าถึงปัญญา

สูงสุด จะพึงรู้เห็นเข้าใจในความเป็นจริงเช่นนี้ไม่ได้

นี่คือบุญฤทธิ์ที่เกิดจากจิตตภาวนา สามารถบำบัดรักษาความเจ็บป่วยได้อย่างพิสดาร ซึ่งผู้บรรยายหายจากอาการเจ็บป่วยด้วยโรคกระเพาะ ก็ด้วยปัญญาสูงสุดนี้เช่นกัน นอกจากนี้บุญฤทธิ์ที่เกิดจากจิตตภาวนา ยังทำให้ผู้บรรยาย เลิกประพติตุศีล เลิกกลัวผี เลิกห้อยพระเครื่อง เลิกพึ่งพาสงัดศีลศีลทิพย์ภายนอก ฯลฯ แล้วหันกลับมาพึ่งธรรมที่มีอยู่ในใจของตัวเอง

๔. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการชวนขยายรับใช้

๔.๑ ในครั้งพุทธกาล ภิกษุชาวแคว้นวัชชีที่มีความเห็นไม่ตรงกัน จึงทำให้เกิดความแตกแยกของสงฆ์ออกเป็นสองฝ่าย ต่างฝ่ายต่างถือปฏิญญาไม่ลงรอยกันได้ พระพุทธะจึงได้เสด็จไปอยู่ป่ารักขิตวันลำพังพระองค์เดียว โดยมีช้างป่าที่ชื่อว่า **ปาริเลยยกะ** มาถวายการรับใช้ ด้วยการให้เท้าปรับพื้นที่ให้เรียบ ใช้กิ่งไม้ปิดกวาดพื้นดินให้สะอาด ใช้รงจับหมอน้ำ และไปน่าน้ำให้น้ำฉันมาเตรียมไว้ ออกป่าหาผลไม้มาถวายตลอดจนเป็นเวรยามอารักขาในเวลาค่ำคืน เมื่อถึงเวลาที่จำเป็นต้องเสด็จกลับกรุงสาวัตถี พระอานนทได้ทำหน้าที่ดูแลเสด็จกลับ เมื่อช้างปาริเลยยกะเห็นพระอานนทที่จึงปรีเข้ามาหมายทำร้าย แต่พระพุทธองค์ทรงห้ามไว้ด้วยการตรัสกับช้างว่า **“ปาริเลยยกะหยุดก่อน นั่นเป็นพุทธอุปัฏฐากของเรา”** ช้างจึงหยุดแล้วเอาบาตรของพระอานนทไปถือด้วยวงง เมื่อถึงเวลาที่ต้องจากกัน พระพุทธะได้ตรัสกับช้างปาริเลยยกะว่า **“ครั้งนี้เป็นการไปไม่กลับของเรา มรรคผลแห่งธรรมจะยังไม่เกิดแก่เธอในอัตภาพนี้ จงระวังรักษาตัวให้ดี”** แล้วพระพุทธะได้เสด็จออกไปจากป่าจนลับตา ช้างหัวใจสลายด้วยความอาลัยในพระศาสดา แล้วไปอุบัติเป็นปาริเลยยกะเทพบุตร อยู่

ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ นี่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงบุญฤทธิ์ที่เกิดจากการชวนขายรับใช้ผู้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรม

๔.๒ ม้ากัณฐกะ ผู้ประพடுத்தินเป็นยานพาหนะ นำพระโพนธัสตว์ (เจ้าชายสิทธัตถะ) ออกจากวังในคืนที่ออกบรรพชา ม้ากัณฐกะได้นำพระโพนธัสตว์โคจรไปจนถึงฝั่งแม่น้ำอนมานที แล้วข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม สู่เขตแดนของแคว้นมคธ พระองค์ได้ใช้พระขรรค์ตัดพระโมฬีเหลือพระเกศาไว้ยาวประมาณสองนิ้ว แล้วออกบวช หลังจากนายฉันทะนำภูษาทรงและเครื่องใช้

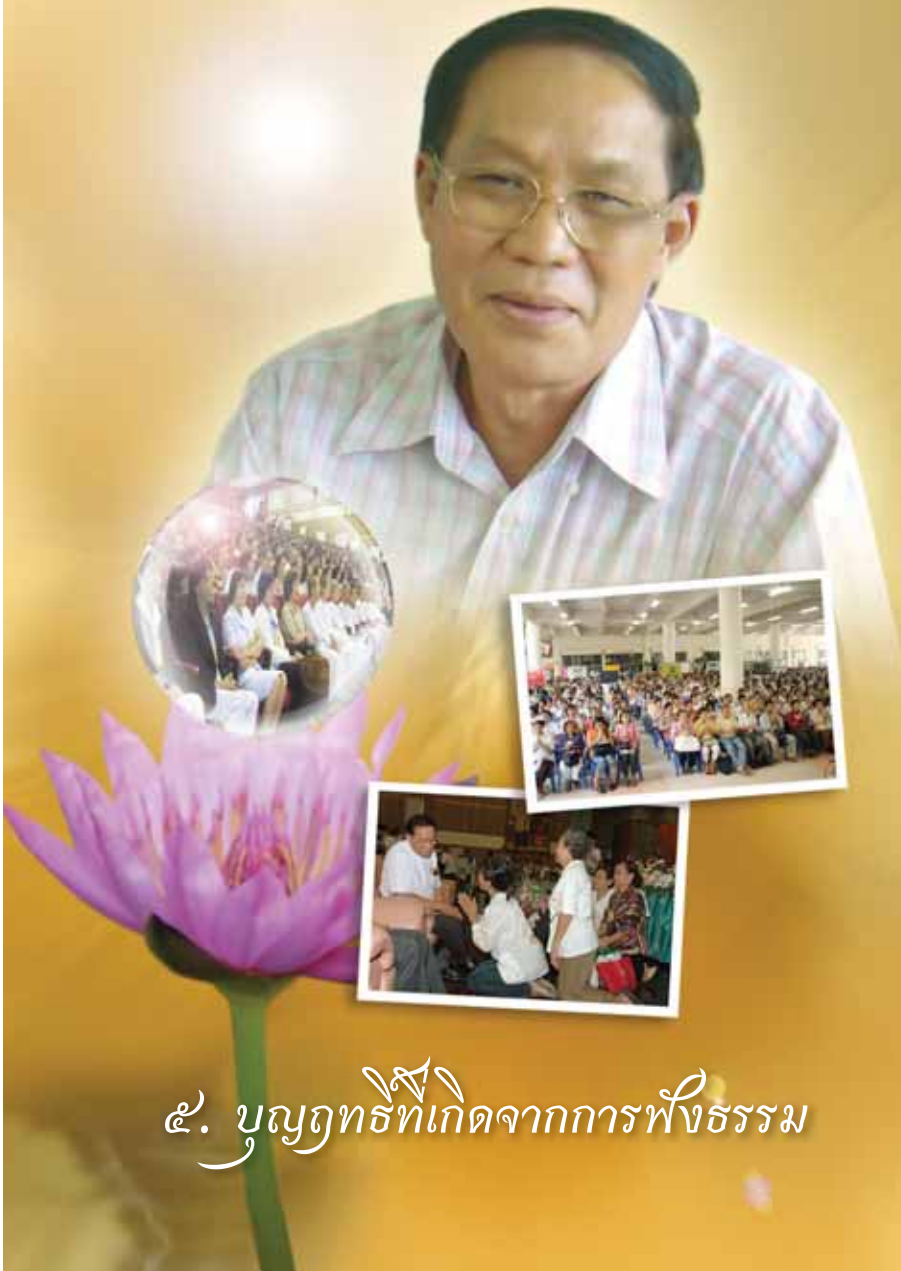

กลับถึงกรุงกบิลพัสดุ์แล้ว ม้ากัณฐกะหิวใจวายแล้วตายลง ด้วยบุญฤทธิ์แห่งการถวายรับใช้พระโพนธัสตว์ จึงได้ผลักดันจิตวิญญาณไปเกิดเป็นกัณฐกะเทพบุตร อยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

๔.๓ พระอานนท์

ผู้เป็นพระญาติฝ่ายศากยวงศ์ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพุทธอุปัฏฐากประจำองค์พระสมณโคดม ทั้งนี้เกิดขึ้นได้ด้วยอดีตของพระอานนท์ได้สร้างมหาทาน แล้วอธิษฐานต่อองค์พระปฐมุตตรพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพุทธอุปัฏฐากในพระพุทเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งที่จะอุบัติขึ้นในกาลข้างหน้า จึงได้รับพยากรณ์จากพระพุทเจ้าองค์นั้น ทั้งๆ ที่พระนาคิตะ พระมหาจุนทะ พระเมฆิยะ พระราคะ พระสาครตะ ฯลฯ เคยถวายการรับใช้พระพุทโคดมมาก่อน แต่ท่านเหล่านั้นมิได้อธิษฐานเป็นพุทธอุปัฏฐากไว้แต่แรกจึงมิได้รับการแต่งตั้งเช่นพระอานนท์ แต่บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการชวนขายรับใช้ผู้ทรงคุณธรรมสูง ได้ส่งผลให้ท่านเหล่านั้นบรรลุอรหัตตผลทุกองค์

๕. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการฟังธรรม

๕.๑ ในครั้งพุทธกาล มีบุตรของวังคันตะพราหมณ์ แห่งเมืองนาลันทา มีชื่อว่าอุปติสสะ ได้เห็นลีลาการเดินบิณฑบาตของพระอัสสชิ ผู้มีอินทรีย่น่องใส แล้วเกิดความศรัทธาเลื่อมใส จึงได้เข้าไปสนทนาด้วย ซึ่งมีอยู่ตอนหนึ่งที่อุปติสสะได้ถามพระอัสสชิ

อุปติสสะ : ศาสดาของท่านมีปรกติตรัสสอนอะไร

พระอัสสชิ : พระศาสดามีปรกติตรัสสอนว่า

“ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น พระมหาสมณะมีปกติทรงสั่งสอนอย่างนี้”

อุปติสสะได้ฟังธรรมประโยคดังกล่าว แล้วโยนิโสมนสิการ ผลปรากฏว่ามีจิตเข้าถึงธรรม บรรลุเป็นพระโสดาบัน นี่แสดงให้เห็นถึงบุญฤทธิ์ที่เกิดจากการฟังธรรม ส่งผลให้บุคคลสามารถบรรลุธรรมได้ หลังจากนั้นอุปติสสะ ได้นำเรื่องที่ตนสนทนาธรรมกับพระอัสสชิไปบอกเล่าให้เพื่อนโกณฑิยะฟังตามที่ได้สัญญากันว่า ใครพบโมกขธรรมได้ก่อน จงมาบอกแก่กันด้วย ครั้น

โกธิตะได้ฟังธรรมประโยคนี้นี้แล้ว โยนิโสมนสิการ ทำให้จิตบรรลุดูความเป็นโสดาบันตามเพื่อนอุปติสสะไปด้วย เหตุแห่งบุญฤทธิ์ของการฟังธรรมนั่นเอง

๕.๒ กัจจายนะ ผู้เป็นปุโรหิตของพระเจ้าจันทปัชโชต ได้รับคำสั่งให้ไปเป็นทูตทูลนิมนต์พระพุทธรเจ้าเสด็จไปโปรดชาวอุชเชนีนี แคว้นอวันตี เมื่อปุโรหิตกัจจายนะเดินทางไปถึงวัดเชตวัน กรุงสาวัตถีพระพุทธรเจ้ากำลังแสดงธรรมโปรดชาวเมือง จึงได้หยุด ฟัง ธรรม เทศนา จากพระโฆษฐี พร้อมกับโยนิโสมนสิการ ผลปรากฏว่าเมื่อธรรมเทศนาจบลง บุญฤทธิ์อันเนื่องจากการฟังธรรม ส่งผล

ให้ปุโรหิตกัจจายนะบรรลุดูอรรถัตตผลแล้วจึงขอบวชเป็นพระมหากัจจายนะอยู่ในพุทธศาสนา

๕.๓ กาฬุทายี มหาอำมาตย์ของพระเจ้าสุทโธทนะ ได้รับแต่งตั้งให้ เป็นทูตไปทูลนิมนต์พระศาสดาให้เสด็จมาโปรดพระญาติที่กรุงกบิลพัสดุ์ ซึ่งพระเจ้าสุทโธทนะเคยจัดส่งทูต ไปทูลเชิญเสด็จมาแล้วถึงเก้าคณะ เมื่อมาถึง และได้ฟังธรรมจากพระศาสดาแล้ว ทุกคนได้บวชเป็นภิกษุอยู่ในพุทธศาสนากันหมด มหาอำมาตย์กาฬุทายี พร้อมผู้ติดตามอีกหนึ่งพันคน

จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นทูต
คณะที่สิบ ผลปรากฏว่า เมื่อ
คณะทูตเดินทางไปถึงวัดเวฬุ
วันแคว้นมคธ พระศาสดา
กำลังแสดงธรรมอยู่ จึงยื่น
ฟังธรรมเทศนาจากพระโอษฐ์
แล้ว โยนิโสมนสิการตาม
บุญฤทธิ์อันเกิดจากการฟัง
ธรรมส่งผลให้ มหาอำมาตย์
กาฬุทายี บรรลุอรหัตตผล
จึงทูลขอบวชพร้อมกับแจ้ง
ความประสงค์ ทูลเชิญเสด็จ
โปรดชาวกบิลพัสดุ์

๕.๔ ปฎิภาจณา ผู้เป็น
ลูกสาวของเศรษฐี ชาวกรุง

สาวัตถี ได้สูญเสียสามีด้วยถูกงูพิษกัดตาย สูญเสียบุตร
ชายคนโตด้วยถูกน้ำพัดพาจมหายไปกับสายน้ำ สูญ
เสียบุตรชายคนเล็กด้วยถูกนกเหยี่ยวโฉบคาบเอาไปกิน

สูญเสียพ่อแม่และพี่ชายใน
เวลาใกล้เคียงกัน ด้วยถูก
ลมพายุพัดปราสาทพัง กลบ
ฝังร่างทั้งสามไว้ใต้กองวัสดุ
การสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่นี้มีผล
ทำให้ปฎิภาจณาเสียสติถึงกับ
เป็นบ้า โจรไปในที่แห่งใด
ปล่อยผมเผ้ากระเซิง ผ้าที่ใช้
นุ่งห่มหลุดลุ่ย ต่อมานางได้
ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้ว
พิจารณาธรรมโดยแยบคาย
จึงได้รู้ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมี
การเกิดเป็นธรรมดา สิ่งทั้ง
หลายเหล่านั้น ย่อมดับไปเป็น
ธรรมดาเช่นกัน บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการ
ฟังธรรมนี้ ส่งผลให้จิตของปฎิภาจณา
สงบลง พร้อมกับบรรลุอริยธรรมขั้น
ต้น จึงได้ทูลขอบวชเป็นภิกษุณี แล้ว
ปฏิบัติจิตตภาวนาจนบรรลุอรหัตตผล

จากเรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ จะเห็นได้ว่า การพิจารณาธรรมโดยแบบคาย มีบุญฤทธิ์ทำให้จิตของผู้เสียสติ เปลี่ยนกลับมาเป็นผู้มีสติ มีอารมณ์สงบระงับลงได้

๕.๕ กิสาโคตม ลูกสะใภ้ เศรษฐีชาวสาวัตถี ได้สูญเสียบุตรชายอายุสามขวบ ตายด้วยโรคปัจจุบัน ความเสียใจที่เกิดจากการพลัดพรากจากบุตรอันเป็นที่รัก จึงได้อุ้มศพลูกไว้โดยไม่ยอมปล่อยวาง จนศพเปลี่ยนสภาพเป็นเน่า พระพุทธะรู้เรื่องนี้จึงเมตตาคิด

ช่วยเหลือ ด้วยการสอนให้นางเข้าใจความจริงเกี่ยวกับชีวิต โดยให้อุ้มศพลูกไปขอเมล็ดพันธุ์ผักกาด จากบ้านที่ไม่เคยมีคนตาย เพื่อเอามาทำยารักษา

ลูกชายให้ฟื้น ทุกหลังคาเรือนที่นางได้อุ้มศพลูกไปหาเมล็ดพันธุ์ผักกาด ล้วนมีคนตายมาแล้วทั้งนั้น จึงเกิดธรรมที่ระงับความทุกข์ (อุปสมานุสติ) ขึ้น ในจิตใจของนาง ได้เอาศพลูกชายไป ทิ้งไว้ที่ป่าช้าแล้ว เดินทางกลับไปเฝ้าพระพุทธเจ้าอีกครั้งพระพุทธะได้ตรัสในความที่ว่า *“ความมัวเมาในสิ่งอันเป็นที่รัก ย่อมถูกมัจจุราชคร่าเอาตัวไปซึ่งไม่ต่างไปจากบุคคลผู้กำลังนอนหลับ แล้วถูกสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก พัดลงทะเลฉะนั้น”* กิสาโคตมก็ได้พิจารณาโดยแบบคาย ส่งผลให้จิตบรรลุความเป็นโสดาบัน แล้วทูลขอบวชเป็นภิกษุณี ปฏิบัติธรรมอยู่ไม่นานได้บรรลุอรหัตตผล ด้วยเดชแห่งบุญที่เกิดจากการภาวนานี้ จึงเปลี่ยนบุคคลผู้เสียสติกลับมาเป็นผู้มีสติสมบูรณ์ เลิกเมาชีวิตอีกต่อไป

๕.๖ อหิงสกะ บุตรของปุโรหิต ของพระเจ้าปเสนทิโกศล มีความเห็นผิด ประสงค์ที่จะเรียนวิชฌมณฑล จากอาจารย์ทิศาปาโมกข์ จึงถูกหลอกให้ออกไปเป็นโจรฆ่าคน แล้วตัดเอานิ้วมาร้อยเป็นพวงมาลัยคล้องคอ จึงได้ชื่อใหม่ว่าโจรองคูลีมาล นางมันตานีผู้เป็นแม่ หมายช่วยชีวิตลูก จะออกไปเกลี้ยกล่อมให้มอบตัวกับทางการ จึงนำตัวออกติดตามหาตัวผู้เป็นลูก แต่ถูกพระพุทธรูปขัดขวางไม่ให้แม่ลูกโคจรไปใกล้กัน เมื่อโจรฯ เห็นสมณะจึงวิ่งไล่หมายปองชีวิต เพื่อฆ่าเอานิ้วมือมาทำพวงมาลัย โจรฯ วิ่งไล่เร็วสักปานใด ก็ไม่สามารถตามองค์พระสมณะผู้มีอิทธิฤทธิ์ได้ทัน โจรองคูลีมาลจึงได้พูดขึ้นว่า

องคูลีมาล :
สมณะหยุดก่อน
พระสมณะ : เราหยุดแล้ว แต่เธอสียังไม่หยุด และยังได้ตรัสต่อไปว่า **“เราได้หยุดฆ่าสัตว์แล้ว แต่เธอสียังไม่หยุดฆ่า”**

องคูลีมาล ได้ฟังคำกล่าวเช่นนี้ จึงได้ถูกคิดขึ้นว่า บุรุษที่ตนกำลังพูดด้วยนั้น คือพระพุทธรูปเจ้า จึงทิ้งดาบลง แล้วก็ล้มกราบที่พระบาท ด้วยจิตที่เกิดปีติสูงยิ่ง จึงได้ทูลขอบวชเป็นภิกษุ ปฏิบัติธรรมอยู่ไม่นาน ได้บรรลุอรหัตตผล จากเรื่องที่เขาให้ฟัง จะเห็นได้ว่า บุญเก่าที่ทำสั่งสมมาแต่อดีตอันยาวไกล มีพลังอำนาจผลักดันให้กลับมาเห็นถูก แล้วเลิกประพฤตฆ่าคน และบุญใหม่ที่เกิดจากการเจริญจิตตภาวนา มีบุญฤทธิ์ทำให้ชีวิตมีความ

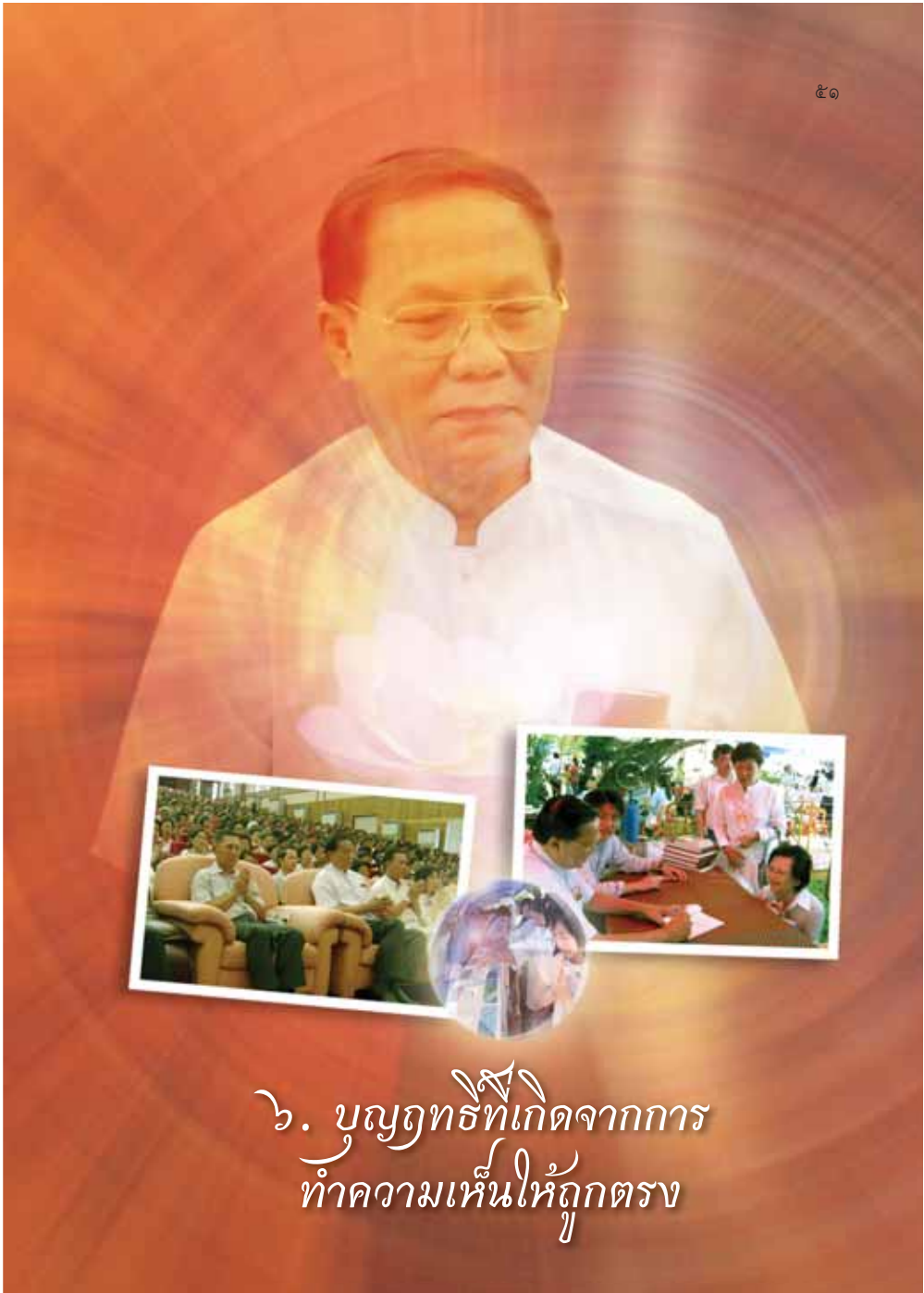

สว่างไสว คุจพระจันทร์วันเพ็ญ ที่ผ่านพ้นจากกลุ่มเมฆบดบังฉันนั้น

๕.๗ อัมพปาลี โสภณีสาวงามแห่งแคว้นวัชชี ได้ฟังธรรมเทศนาจากพระลูกชาย (วิมลโกณฑัญญะ) จึงเลิกประกอบอาชีพโสภณี อันเป็นเหตุนำพาชีวิตไปสู่ความวิบัติ ออกบวชเป็นภิกษุณี อยู่ในพุทธศาสนา ปฏิบัติธรรมอยู่ไม่นาน จิตได้เข้าถึงอรหัตตผล ด้วยบุญฤทธิ์ที่เกิดจากการเจริญจิตตภาวนานี้ ทำให้อัมพปาลีนำพาชีวิตของตนเองให้พ้นไปจากความทุกข์ทั้งมวลได้

๖. บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการทำความเห็นให้ถูกต้อง

๖.๑ พระฉันนะผู้ถูกลงพรหมทัณฑ์

อดีตของพระฉันนะคือคนเลี้ยงดูม้ากัณฐกะของเจ้าชายสิทธัตถะ และเป็นมหาดเล็กตามเสด็จในคีนอกภนวรรษ ม้ากัณฐกะนำเจ้าชายสิทธัตถะและนายฉันนะวิ่งไปตลอดราตรี จนรุ่งสว่าง ได้วิ่งไปถึงเขตติดต่อ กันเมืองกบิลพัสดุ์ สาวตถี และเวสาลี ม้ากัณฐกะได้พามหาดเล็กและเจ้าชายสิทธัตถะ

ข้ามแม่น้ำอนโฆมาที่ เจ้าชายสิทธัตถะใช้พระขรรค์ตัดพระโมฬี เหลือพระเกศาไว้ยาวประมาณสองนิ้ว จึงเปลื้องกุษาทรงออกและมอบให้นายฉันนะกับม้ากัณฐกะนำกลับไปกรุงกบิลพัสดุ์ ส่วนพระองค์ทรงผ้ากาสาวพัตร์ที่ขมุกการพรหมนำมาถวาย หลังจากม้ากัณฐกะหัวใจสลายตายไปแล้ว นายฉันนะได้บวชเป็น

ภิกษุ และมีชื่อว่าฉันนภิกษุ เป็นผู้มิมีนิสัยดีอัน ไม่ยอมเชื่อฟังผู้ใดแม้แต่พระพุทธองค์ จึงถูกลงพรหมทัณฑ์

ก่อนที่พระพุทธจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน การลงพรหมทัณฑ์หมายถึง ไม่ให้ภิกษุว่ากล่าว ไม่ตักเตือน ไม่พรั่าสอนและไม่สนทนาด้วย หลังพุทธปรินิพพานแล้วพระอานนท์ พร้อมคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป ได้ลงเรือจากกรุงราชคฤห์ไปยังกรุงโกสัมพี เพื่อแจ้งให้พระฉันนะทราบว่า บัดนี้สงฆ์ได้ลงพรหมทัณฑ์แก่ท่านแล้ว พระฉันนะจึงได้ถามพระอานนท์ว่า “ท่านอานนท์ การที่ภิกษุทั้งหลายไม่ว่ากล่าว ไม่ตักเตือน ไม่พรั่าสอน ไม่คบหาสมาคมด้วย เป็นอันว่าสงฆ์ได้กำจัดข้าพเจ้าแล้วมิใช่หรือ” เมื่อกล่าวจบและทราบความ พระฉันนะถึงกับล้มลงหมดสติ

เมื่อฟื้นตื่นขึ้นมา พระฉันนะเริ่มสำนึกผิด จึงได้เดินทางไปหาพระเถระยังป่าอิสิปตนมฤคทายวัน กรุงพาราณสี ขอร้องให้พระเถระกล่าวสอนธรรมที่ตนจะฟังเข้าใจได้ พระเถระสอนให้รู้เพียงอนิจจังลักษณะ และอนัตตลักษณะ จิตของพระฉันนะก็ยังไม่ยอมไปในธรรมอันเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา จึงได้กลับไปหาพระอานนท์ที่โฆสิตาราม กรุงโกสัมพีกครั้งหนึ่ง เพื่อขอร้องให้สอนธรรมอันเป็นที่สิ้นไปแห่งตัณหาให้ พระอานนท์กล่าวว่า ธรรมนี้ผมฟังมาจากพระพุทธะ ที่กล่าวสอนภิกษุที่จางานโคตรว่า “เมื่อบุคคลเห็นเหตุเกิดแห่งโลก ด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริง ความไม่มีในโลก...ย่อมไม่มี

เมื่อบุคคลเห็นความดับแห่งโลก ด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริง ความไม่มีในโลก...ย่อมไม่มี

เมื่อบุคคลเห็นความดับแห่งโลก ด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริง ความไม่มีในโลก...ย่อมไม่มี” แล้วกล่าวถึงเหตุให้เกิดซึ่งความทุกข์ทั้งปวงว่า อวิชชาเป็นปัจจัยสังขารจึงมีด้วยสังขารเป็นปัจจัยวิญญูณจึงมีด้วยวิญญูณเป็นปัจจัยนามรูปจึงมีด้วยนามรูปเป็นปัจจัยสพายตนะจึงมีด้วยสพายตนะเป็นปัจจัยผัสสะจึงมีด้วยผัสสะเป็นปัจจัยเวทนาจึงมีด้วยเวทนาเป็นปัจจัย ตัณหาจึงมี

ด้วยค้นหาเป็นปัจจัย

อุปาทานจึงมี

ด้วยอุปาทานเป็นปัจจัย

ภพจึงมี

ด้วยภพเป็นปัจจัย

ชาติจึงมี

ด้วยชาติเป็นปัจจัย

ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ
ทุกข์ โทมนัส อูปายาส จึงมี

ฉะนั้นทุกข์ทั้งปวง มี
อวิชชาเป็นต้นเหตุทำให้เกิด

เมื่อ พระฉันทะได้ฟัง
ธรรมจากพระอานนท์แล้ว จึง
ได้ลากลับกรุงพาราณสีแล้ว
เจริญวิปัสสนากรรมฐานอยู่

ไม่นานก็สามารถบรรลุอรหัตตผล จากเรื่องเล่าให้ฟัง
นี้ พระฉันทะเปลี่ยนความสำนึกผิดกลับไปเป็นความ
สำนึกที่ถูก ซึ่งเป็นบุญฤทธิ์ที่มีผลทำให้ พระฉันทะ

ไปขอเรียนธรรมจากพระเถระ
ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แล้ว
จึงกลับมาหาพระอานนท์ช่วย
สอนธรรมที่ยังขาดหายไป
ซึ่งเป็นเหตุทำให้ค้นหายังไม่สิ้น และบุญฤทธิ์ที่เกิดจาก
การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
อันนำไปสู่ปัญญาเห็นแจ้ง
จึงทำให้ พระฉันทะบรรลุ
อรหัตตผลได้

เมื่อพระฉันทะบรรลุ
ธรรมสูงสุดแล้ว จึงได้กลับไป
หาพระอานนท์เพื่อขอให้
ระงับการลงพรหมทัณฑ์ พระอานนท์
ได้กล่าวกับพระฉันทะว่า *“ท่านผู้ใด
ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัตตผลแล้ว พรหม
ทัณฑ์เป็นอันถูกยกเลิกไปโดยปริยาย”*
ในเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกันนี้ จาก

การสนทนาธรรมระหว่างผู้บรรยายกับหลวงพ่อธีร์ พระอริยบุคคลชาวไทยใหญ่ ท่านได้กล่าวว่า “ผู้ใดเห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตา โทษย่อมไม่มีกับผู้ที่มีสภาวะของจิตเป็นเช่นนั้น” ซึ่งมีความหมายว่า โทษไม่มีกับพระอรหันต์ที่ทิ้ง ชันธ์ ๕ ลาโลก (อนุปาติเสสนิพพาน) ไปแล้ว

๖.๒ พระมหาสิวะ

ผู้ยังมีสภาวะของจิตเป็นปุถุชน แต่มีความรู้ในพระไตรปิฎกดีเยี่ยม จะเรียกว่าผู้พระไตรปิฎกเคลือบที่ย่อมเรียกได้ พระมหาสิวะตั้งตนเป็นอาจารย์สอนกรรมฐานให้กับศิษย์ผู้อยู่ในเพศของภิกษุ จนภิกษุสามารถบรรลุอรหัตตผลเป็นจำนวนมาก ในจำนวนนั้นมีภิกษุอรหันต์องค์หนึ่ง ประสงค์จะช่วยให้อาจารย์ของตนเข้าถึง

วิมุตติธรรม ซึ่งสามารถปิดอบายภูมิได้ จึงเหาะมาหาอาจารย์ด้วยอิทธิฤทธิ์ ด้วยเหตุที่พระมหาสิวะ มีศิษย์อยู่เป็นจำนวนมากที่เข้ามาหาให้ท่านสอนธรรมให้ และจำไม่ได้ว่าอรหันต์ผู้หวังช่วยเหลืออาจารย์นั้นเคยเป็นศิษย์ของตน จึงบ้ายเบี่ยงไม่ให้เป็นศิษย์อรหันต์เข้าพบเพื่อขอเรียนอนุโมทนาคาถา ด้วยการอ้างเหตุผลต่างๆ นานา ในที่สุดศิษย์ผู้หวังดีจึงได้พูดขึ้นในทำนองที่ว่า “ยังทำตัวเป็นที่พึ่งของตนเองไม่ได้ ตายแล้วก็จักไม่แคล้วไปเกิดอยู่ในอบายภูมิ ที่ผมมาหาพระอาจารย์ก็ด้วยความหวังดี จักเตือนให้ได้สำนึก อย่าหลงช่วยคนอื่นอยู่เลย จงดูตัวเองให้ออก

“เข้าใจใหม่ ท่านอาจารย์ใหญ่”

ศิษย์อรหันต์พูดด้วยคำอัน
หนัก ปราศจากคารวะ แล้ว
ได้กล่าวคำอำลาจากไป

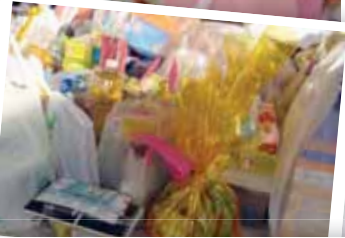
เมื่อ ศิษย์ จากไป แล้ว
พระมหาสิริวะ จึง ได้คิดว่า
คงจะเป็นจริงอย่างที่ศิษย์พูด
และคิดเข้าข้างตัวเองว่า คนที่
มีความรู้มากเช่นเรา บำเพ็ญ
สมณธรรมให้เข้าถึงอริยธรรม
สูงสุด คงทำได้ไม่ยาก เมื่อ
คิดได้เช่นนั้น จึงปรับปรุง
ตัวเองด้วยการแบ่งเวลาสอน
ธรรมให้กับผู้อื่น และแบ่ง
เวลาเพื่อการปฏิบัติธรรมของ
ตัวเองควบคู่กันไป ครั้งแรก

คิดว่าปฏิบัติธรรมคืนเดียวก็คงบรรลุผลเพราะตนเอง
รู้มาก แต่การกระทำได้เป็นเช่นนั้นไม่ ปฏิบัติธรรมนานเป็น

สัปดาห์ เป็นหลายสัปดาห์
นานเป็นเดือน เป็นหลาย
เดือน จิตยังไม่สามารถบรรลุ
อริยธรรมสูงสุดได้ จึงเลิกสอน
ศิษย์แล้วเข้าป่าเพื่อปฏิบัติ
ธรรมอยู่เพียงลำพังองค์เดียว
ตัดขาดตัวเองไม่ข้องเกี่ยวกับ
หมู่คณะ หนึ่งพรรษาผ่านไป
ก็ยังไม่ถึงมรรคผลแห่ง
ธรรม จนในที่สุดจึงปฏิบัติ
ธรรมอย่างอุกฤษฏ์ ปฏิบัติ
ธรรมอยู่ในอิริยาบถใหญ่ที่เว้น
จากการนอน

การปฏิบัติธรรมของพระมหา
สิริวะผ่านไปยาวนานถึงสามสิบปี ก็ยังไม่
ประสบความสำเร็จของอริยธรรมที่
ตัวเองปรารถนาเข้าให้ถึง จำพึงจำพัน
ด้วยความเสียใจ ตำหนิตัวเองใน

ความอาภัพอัปวาสนาของตน จึงผลอสติรำให้และเดินวนเวียนอยู่ในป่าใหญ่ ทันทัดนั้นพระมหาสิริจะได้ยินเสียงร้องไห้ คร่ำครวญ แ่ววมาแต่ไกล กระทบไล่ตประสาทในกลางดึก จึงเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดตาตัวเอง แล้วเดินตามหาที่มาของเสียงนั้น เมื่อนำตัวเข้าไปใกล้เสียงร้องไห้ที่ตนเองได้ตามหาจนพบปรากฏว่ามีอิสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่บนก้อนหินใหญ่ กำลังร้องไห้คร่ำครวญ อยู่ภายใต้แสงจันทร์นวล พระมหาสิริจึงได้เข้าไปถามว่า

พระมหาสิริ : น้องหญิง เธอเป็นใคร จึงมานั่งร้องไห้คร่ำครวญอยู่กลางป่าเช่นนี้

เทพนารี : ดิฉันเป็นเทพนารี อาศัยอยู่ในป่านี้มานานแล้ว ดิฉันศรัทธาในพุทธศาสนาอย่างมาก มีความประสงค์จะเข้าถึงมรรคผลนิพพาน แต่ไม่รู้จักทำประการใด เมื่อได้ยินเสียงพระคุณเจ้าร้องไห้ จึงคิดเอาเองว่า มรรคผลนิพพาน คงจะเกิดขึ้นได้ด้วยกรร่ำร้องไห้ ดังที่พระคุณเจ้าได้กระทำให้ดู

พระมหาสิริ : เด็กโง่ ต่อให้ร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือด มรรค ผล นิพพาน ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้

เทพนารี : มรรค ผลนิพพาน จะเกิดขึ้นได้อย่างไรเล่าพระคุณเจ้า

พระมหาสิริ : หากประสงค์

มรรค ผล นิพพาน ให้เกิดขึ้นกับตัวเอง ต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานด้วยความไม่ประมาท ให้มีสติคุมใจอยู่ตลอดเวลา รับรองว่า มรรค ผล นิพพาน จะต้องเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างแน่นอน

เทพนารี : ดิฉันได้เห็นพระคุณเจ้า ตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาอยู่ป่า เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม จนบัดนี้เวลาได้ล่วงมานานถึงสามสิบปีแล้ว เมื่อพระคุณเจ้าบอกว่า มรรค ผล นิพพาน มิได้เกิดขึ้นจากการร้องให้ ทำไม

พระคุณเจ้ายังร้องให้อยู่ ขอได้โปรดพิจารณาหาทางปฏิบัติด้วยวิธีอื่นต่อไปเถิด มรรค ผล นิพพาน คงบังเกิดแก่พระคุณเจ้า ผู้มีวาสนาในไม่ช้านี้แน่นอน

พระมหาสิริวัระ ผู้มีปริชาโว รู้ว่าเทพนารีนั้นมีจุดประสงค์มาเตือนสติด้วยอุบายอันแยบคาย จึงได้ตั้งสติปฏิบัติกรรมฐานด้วยการพิจารณารูปนาม ในไม่ช้าวิปัสสนาญาณได้บังเกิดขึ้น จริงตามที่เทพนารีได้พูดไว้ บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการทำความเห็นให้ถูกต้อง จึงทำให้พระมหาสิริวัระบรรลุอรหัตตผล ในเพลเช้าของวันเริ่มต้นของพรรษาที่สามสิบเอ็ดนั่นเอง

สุดท้ายพึงกล่าวสรุปได้ว่า บุญฤทธิ์ที่เกิดจากการประพฤติบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ มีอำนาจบันดาลให้บุคคล เข้าถึงความสุขในระดับที่แตกต่างกันดังนี้

๑. กามาวจรบุญ ได้แก่บุญที่นำพาศุภผลท่องเที่ยวไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในสุคติภพ เช่นเกิดเป็นมนุษย์ได้ต้องประพฤติตนให้มีศีล ๕ เกิดเป็นเทวดาอยู่ในภพสวรรค์ได้ ต้องบำเพ็ญทาน และมีศีล ๕ คุมใจ หรือมีศีล ๘ คุมใจ หรือประพฤติตนเป็นผู้มีกุศลกรรมบถ ๑๐ อยู่เสมอ

๒. รูปาวจรบุญ ได้แก่บุญที่นำพาศุภผล ท่องเที่ยวไปเกิดเป็นสัตว์ อยู่ในภพของรูปพรหมทั้งสิบหกชั้น การณ์จะเป็นเช่นนี้ได้ บุคคลต้องปฏิบัติสมถภาวนาจนจิตบรรลุความตั้งมั่นในระดับฌานแล้วทั้งชั้นรัศมีโลกขณะที่ยังทรงอยู่ในรูปฌาน

๓. อรูปาวจรบุญ ได้แก่บุญที่นำพาศุภผล ท่องเที่ยวไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอรูปภพทั้งสี่ชั้น การณ์จะเป็นเช่นนี้ได้บุคคลต้องปฏิบัติสมถภาวนา จนจิตบรรลุความตั้งมั่นในระดับอรูปฌาน แล้วทั้งชั้นรัศมีโลกในขณะที่จิตยังทรงอยู่ในอรูปฌาน

๔. โลกุตตรบุญ ได้แก่บุญที่นำพาศุภผลให้พ้นไปจากการเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสาร การณ์จะเป็นเช่นนี้ได้ บุคคลต้องปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา จนจิตบรรลุปัญญาเห็นแจ้ง แล้วนำปัญญาเห็นแจ้งไปกำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์ ๑๐) จนจิตเป็นอิสระจากสังโยชน์ทั้งสิบ การพ้นไปจากทุกข์ทั้งมวลจึงจะเกิดขึ้นได้

ขุขชุตตรา : (ประวัตินางขุขชุตตรา) เนื้อความพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕ ข้อ [๑๗๙] หน้าต่างที่ ๓ / ๓. อรรถกถา ขุททกนิกาย อิติวุตตกะ เอกนิบาต ปฐมวรรค โลกสูตร

ภัททาเพณารี : (บ.ทัตทลลวิมาน) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖ หน้าที่ ๔๗ - ๕๐.

พระปัญจทีปิกา : (ปัญจทีปิกาเถรียาปานที่ ๙) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๓๓ หน้าที่ ๑๘๒ - ๑๘๔.

พระสิวลีผู้มีลาภสักการะมาก : (๑๐. สิวลีเถรคาถา) อรรถกถาสิวลีเถรคาถา , อรรถกถา ขุททกนิกาย เถรคาถา เอกนิบาต วรรคที่ ๖

พญาจัมเปยยกนาคราช : (จัมเปยยชาดกที่ ๑๐.) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๗ หน้าที่ ๓๘๓ - ๓๘๘

พระเจ้าอโศกมหาราช : (ธาตุบุปผาญาณนา) อรรถกถาหาปรินิพพานสูตรที่ ๓ , คัมภีร์อโศกอวทาน

พระจุฬปันถก : (จุลปันถกเถรียาปาน) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๓๒ หน้าที่ ๕๖ - ๕๗. ๑๔. , และอรรถกถาจูฬปันถกเถรียาปาน^๑

ปารีเลยยกะ : (ช้างปารีเลยยกะอุปัฏฐากพระศาสดา) อรรถกถา ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ยมกวรรคที่ ๑ หน้าต่างที่ ๕ / ๑๔. , อรรถกถา ปาลีเลยยสูตร

มัจฉกัณฐกะ : (กัณฐกวิมานที่ ๗.) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖ หน้าที่ ๑๐๙ - ๑๑๐.

พระอานนท์พุทธอุปัฏฐาก : อานันทเถรียาปานที่ ๑๒ (๑๐) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๓๒ หน้าที่ ๕๑ - ๕๒.

อุปติสสะบรรลุเสตบ้าน : (พระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะบรรพชา พระอัสสชิเถระ)

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๔ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔ มหาวรรค ภาค ๑ หน้าที่ ๕๖ - ๖๐.

กัจจายนะบรรลุอรหัตตผล : อรรถกถา อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต เอตทัคคบาลี

วรรคที่ ๑ หน้าต่างที่ ๑๐ / ๑๐. (อรรถกถาสูตตรที่ ๑๐) และประวัติพระมหากัจจายนเถระ

กาฬทายีบรรลุอรหัตตผล : อรรถกถา อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต เอตทัคคบาลี วรรคที่ ๔ หน้าต่างที่ ๓ / ๑๒. , (อรรถกถาสูตตรที่ ๓ ประวัติพระกาฬทายีเถระ)

ปฎาจารย์ : (๑๒. เรื่องนางปฎาจารย์ [๙๒]) อรรถกถา ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท สหัสสวรรคที่ ๘ หน้าต่างที่ ๑๒ / ๑๔.

กิสาคอดมี บรรลุธรรม : (๑๓. เรื่องนางกิสาคอดมี [๙๓]) อรรถกถา ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท สหัสสวรรคที่ ๘ หน้าต่างที่ ๑๓ / ๑๔.

อหิงสกะได้ดวงตาเห็นธรรม : (อังกุลิมาลสูตร ที่ ๖.) เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๓ หน้าที่ ๓๖๖ - ๓๖๗. , อรรถกถา ขุททกนิกาย เถรคาถา วิสดีนิบาต ๘. อังกุลิมาลเถรคาถา

อัมพปาลี : อรรถกถาอัมพาลีเถรียาปานที่ ๑ (อรรถกถา ขุททกนิกาย เถรียาปาน วิสดีนิบาต ๑. อัมพปาลีเถรียาปาน)

พระฉันทะบรรลุอรหัตตผลได้ : พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๗ จุลวรรค ภาค ๒ (ลงพรหมทัณฑ์) หน้าที่ ๓๑๕ - ๓๑๖. , (๘. ฉันทสูตร) ว่าด้วยเหตุที่เรียกว่าเป็นสัมมาทิฐิ พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๗ หน้าที่ ๑๒๗ - ๑๒๙.

ลำดับ	ชื่อ สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณประกอบ มานะจิตต์	๕๐,๐๐๐
๒	คุณนริศรา จปทิมเวศน์	๒๑,๐๐๐
๓	คุณทวีชัย ท่อทอง	๑๐,๕๐๐
๔	มูลนิธิกุศลธรรมภูเก็ต	๑๐,๐๐๐
๕	คุณพรทิพย์ ผลานวัตร	๑๐,๐๐๐
๖	คุณอุดมพร สายเพชร	๑๐,๐๐๐
๗	คุณอุดม คลอดกลาง	๑๐,๐๐๐
๘	พนักงานบ.การบินไทย (มหาชน)	๖,๐๐๐
๙	คุณสมชัย ศรีอรุณลักษณ์	๕,๐๐๐
๑๐	คุณธำนิษฐ์ - คุณจิราพร - ด.ช.พงศ์พล กิตติพิพัฒน์พงศ์	๕,๐๐๐
๑๑	คุณสมมงคล - คุณอัจฉรา - คุณวิศรา ศรีอรุณลักษณ์	๕,๐๐๐
๑๒	ครอบครัววัลลภของผล (ภูเก็ต)	๔,๖๐๐
๑๓	คุณเอกชัย ตีรุ่งโรจน์	๓,๐๐๐
๑๔	คุณสุวิษา - คุณหันทิมา คู่อรุณ	๒,๐๐๐
๑๕	คุณพรพิมล จรุงจิตอารี	๒,๐๐๐
๑๖	คุณบุญยาธร ธิติรังสี	๒,๐๐๐
๑๗	คณะข้าพวงธรรมภูเก็ต	๑,๕๐๐
๑๘	คุณกัลยชญาณณ์ ศรีภิรมย์, คุณบุญชื่น เจตตะสานนท์, คุณฐิตตาพร ปานสกุล, คุณนพรัตน์ เจริญยืนยาว	๑,๓๐๐
๑๙	คุณพัฒนชีตา นิลปรมจตุรัตน์	๑,๓๐๐
๒๐	กำลังพล กองบก. ทบ.	๑,๒๔๕
๒๑	กัปตันและลูกเรือ TG 116 (๑๘ ก.ย. ๕๒)	๑,๑๕๐
๒๒	คุณประไพ ชินสกุล	๑,๐๐๐
๒๓	คุณไพบุลย์ - คุณนิตยา กิตติเจริญพงษ์	๑,๐๐๐
๒๔	คุณปกรณ์ ชินพงศ์สุวรรณ	๑,๐๐๐
๒๕	คุณเทียนไชย ชัยวิณชยา	๑,๐๐๐
๒๖	คุณฉลอง สงวนพวก	๑,๐๐๐
๒๗	คุณวงเดือน พรสวรรค์ศิริกุล	๑,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ สกุล	จำนวนเงิน
๒๘	คุณจิตจรรยา ทอธรรม	๑,๐๐๐
๒๙	คุณชลชนก แก้วสุจริต	๑,๐๐๐
๓๐	คุณมุกด์ สีนุญเรื่อง	๑,๐๐๐
๓๑	คุณแฉอรินทร์ นันทพูลทรัพย์, คุณรชดา ชอบธรรมสกุล	๑,๐๐๐
๓๒	คุณพัฒน ชูใจ, คุณนันทพร นิธิกร, คุณพิศกาน	๑,๐๐๐
๓๓	คุณณัด สีนอนันต์วานิช	๑,๐๐๐
๓๔	คุณเบญจนุช รัตนมณี	๑,๐๐๐
๓๕	คุณดารารรรณ อัครแสงพิทักษ์	๑,๐๐๐
๓๖	อาจารย์จันทร์ ทอเกียรติ	๑,๐๐๐
๓๗	คุณพิชัย สุภาพงษ์	๑,๐๐๐
๓๘	คุณเรวัต - คุณวัลยา แสงนิล	๑,๐๐๐
๓๙	คุณโชคชัย - คุณวิลาวัลย์ อิงคชัยกุลรัตน์	๑,๐๐๐
๔๐	คุณวิชัย - คุณสุนทร โพธิ์นทีไท	๑,๐๐๐
๔๑	คุณศิริรัตน์ วัฒนกุล	๑,๐๐๐
๔๒	คุณยุพา พงศบุตร	๕๐๐
๔๓	พ.ต.อ.บุญเสริม - คุณยุพดี ศรีชมภู	๘๗๐
๔๔	คุณวรลักษณ์ อรั่มประยูร	๘๐๐
๔๕	ชาวภูเก็ตสนใจธรรม	๗๔๐
๔๖	คุณพิมพ์กมล บุญหล้า	๗๐๐
๔๗	คุณดวงพร วงษ์ขุ่มและครอบครัว, คุณปณิธาน นามเสถียรและครอบครัว	๖๐๐
๔๘	คุณฤชภณ ปาตาและครอบครัว, คุณสทภูมิ ดอกแก้ว	๖๐๐
๔๙	คุณโสภา ชูติมาเทวินทร์	๕๖๐
๕๐	คุณชานล ลภัสวิจิตร	๕๕๐
๕๑	คุณกมล อนุชปรีดา	๕๐๐
๕๒	คุณรังสฤษฏ์ - คุณพิมพ์กมล บุญหล้า	๕๐๐
๕๓	ห้องสมุดวัดอโศการาม	๕๐๐
๕๔	คุณพิชัย - คุณมาลี - คุณฐานิตา - คุณพิสุทธิ์ จันทร์วัชรังกุล	๕๐๐
๕๕	คุณวิภาดา - คุณวีระนาต - คุณวรัญญู กอยาวงศ์	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ สกุล	จำนวนเงิน
๕๖	คุณศิริลักษณ์ พูลศิริ	๕๐๐
๕๗	คุณยุพิน เกื่อนอิม	๕๐๐
๕๘	คุณชาติพันธ์ เอี่ยมแสนอุดม	๕๐๐
๕๙	คุณเกียรติเฉลิม เพิ่มสินธร	๕๐๐
๖๐	คุณชุมพล แสนโสม	๕๐๐
๖๑	คุณพัฒนชาติ นิลเปรมจตุรต์	๔๖๐
๖๒	คุณมณฑาทิพย์ แซ่ตั้ง	๔๒๐
๖๓	พ.ต.อ.บุญเสริม - คุณยุพดี ศรีชมภู	๓๐๐
๖๔	คุณอารี คุณาพร	๓๐๐
๖๕	คุณประนอม เขาวน	๓๐๐
๖๖	คุณธนาภรณ์ อินทร์ทอง	๓๐๐
๖๗	คุณสมพิศ พันธุเจริญศรี	๓๐๐
๖๘	คุณชวพร ณรงค์สมุทร	๒๗๐
๖๙	คุณลำราญ พัทธสาร	๒๕๐
๗๐	คุณประเสริฐ วัฒนเปะ	๒๕๐
๗๑	คุณพัฒนพล สายกลิน	๒๓๐
๗๒	คุณเตือนใจ คุณวิเศษ	๒๒๐
๗๓	คุณสุจิตรา ก่อศักดิ์วัฒนา	๒๑๐
๗๔	คุณนภดล ทอมหวาน	๒๐๐
๗๕	คุณสายฝน ซอยศรีวิชัย	๒๐๐
๗๖	คุณวราพร มณีรัตน์	๒๐๐
๗๗	คุณรมิตา วราวีรกุล	๒๐๐
๗๘	คุณวัลลภา - คุณจรงค์ศักดิ์ วงศ์เหลือง	๒๐๐
๗๙	คุณจินดารัตน์ คุณทวีลาภ	๒๐๐
๘๐	คุณภาณพ สุวพรหม	๒๐๐
๘๑	คุณนันท์นภัส จารุจิระวงศ์	๒๐๐
๘๒	คุณชญาณีศ แก้วกระจาย	๒๐๐
๘๓	คุณจินต์สุจี ไต้สูงเนินและครอบครัว	๒๐๐

ลำดับ	ชื่อ สกุล	จำนวนเงิน
๘๔	คุณพินทิพย์ ประมุขวงศ์	๒๐๐
๘๕	คุณรจนา อินทร์สินธุ์	๒๐๐
๘๖	คุณชนธิียร ภู่ทอง	๑๘๐
๘๗	คุณสว่าง จิตต์มั่น	๑๕๐
๘๘	คุณสุรัชณี พานาม่า	๑๕๐
๘๙	คุณปัทมนันท์ เปลวกระโทก	๑๔๐
๙๐	คุณประวีณา อาจศิริ	๑๔๐
๙๑	คุณหอมทรัพย์ วงษา	๑๓๐
๙๒	คุณอุษา ส่งงาม	๑๒๐
๙๓	คุณมรกต อิทธิพรทมาสเตอร์	๑๒๐
๙๔	คุณบุญนาถ แจ่มเสมอ	๑๑๐
๙๕	คุณสุจิตรา นาคตระกูล	๑๑๐
๙๖	คุณธนพร ไชยหาญ	๑๐๐
๙๗	คุณกนกพร กลิ่นสุวรรณ	๑๐๐
๙๘	คุณชนธิียร ภู่ทอง	๑๐๐
๙๙	คุณอาภรณ์ จินยนต์	๑๐๐
๑๐๐	คุณณัฐจันท์ หนองพงษ์	๑๐๐
๑๐๑	คุณศตายุ ปาระเก	๑๐๐
๑๐๒	คุณณัฐวุฒิ บรรเทา	๑๐๐
๑๐๓	คุณกุลธิดา ภัทรโชคช่วย	๑๐๐
๑๐๔	คุณภาวดี ทองมี	๑๐๐
๑๐๕	คุณสมภรณ์ ยงยุทธ	๘๐
๑๐๖	คุณจันทร์ดา ทองเคียน	๗๐
๑๐๗	คุณศิริพร ปูนวงศ์	๗๐
๑๐๘	คุณปัญญา สมสุตร	๖๐
๑๐๙	คุณประภาพร เกตราพูนสินไชย	๖๐
๑๑๐	คุณวาทีณี สุธนรักษ์	๖๐
๑๑๑	คุณประภาพรรณ อุ่นเรือน	๕๐

ลำดับ	ชื่อ สกุล	จำนวนเงิน
๑๑๒	พ.ต.อ.หญิงจุฬามาศ ธรรมบัวชา	๕๐
๑๑๓	คุณชนิษฐา ดินแดง	๕๐
๑๑๔	คุณนัฐพงษ์ ภูทอง	๕๐
๑๑๕	คุณจินดา วัชรากกร	๔๐
๑๑๖	คุณนพวรรณ สระพรม	๔๐
๑๑๗	คุณศิรดา ลัยเกตุ	๔๐
๑๑๘	คุณเยาวเรศ จรัสวรรณ	๔๐
๑๑๙	คุณวิลาศ ศรีพรม	๓๐
๑๒๐	คุณประภาพร ภาตราพูนสินไชย	๓๐
๑๒๑	คุณโชคทวี ตรงดี	๓๐
๑๒๒	คุณประภาพร ภาตราพูนสินไชย	๓๐
๑๒๓	คุณวันเพ็ญ พิมพ์ทอง	๓๐
๑๒๔	คุณวรรณิศา สุขเกิด	๓๐
๑๒๕	คุณศรศักดิ์ ยอดสุวรรณ	๓๐
๑๒๖	คุณนัฐฐา โภคผลเวท	๓๐
๑๒๗	คุณราเชนทร์ อ่วมภักดี	๓๐
๑๒๘	คุณอนุษา อาจณรงค์	๒๐
๑๒๙	คุณเยาวเรณ จรรย์วรรณ	๒๐
๑๓๐	คุณเพิ่มพงค์ - ต.ช.เอกสิทธิ์ ธนพิพัฒน์สัจจา	๒๐
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น		๒๐๓,๔๙๙

ชมรมกัลยาณธรรม ขอกราบอนุโมทนาบุญในกุศลจิตของท่าน